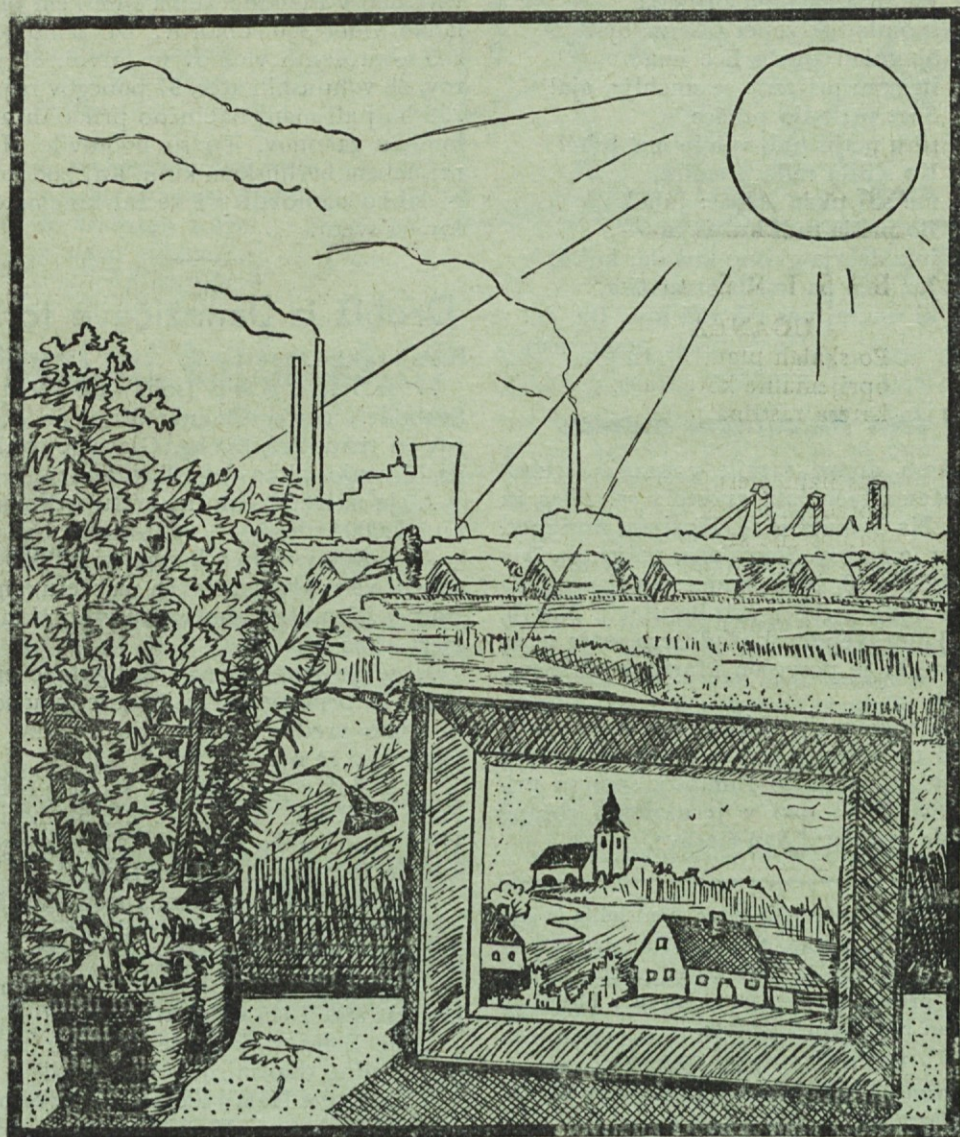

NAŠA LUČ

ŠTEVILKA 5 — MAJ 1955

Vesela pomlad

Po gorkem jugu pripelja
spomlad se zopet pisana, oja!
Spomlad veselo lice ima
in nam prijazno se smehlja, oja!
Spet priletijo ptičice
in k petju tudi vab'jo me, juhé!
Ko slišim mile pesmice,
me sili ukat' srcece: juhé!
Bo prišla tudi kukav'ca
in z drevja glasno kukala: kukú!
Jaz čem pa hvalit Stvarnika,
ki zmeraj nas tak rad ima. Da, da!
(Iz Aljaževe pesmarice)

V tem Marijinem mesecu

obhajamo dneve raznih poznanih svetnikov. Mesec začenjata apostola sv. Filip in Jakob. Na 4. maja je sv. Florijan, mučenec. 7. maja je god sv. Stanislava, poljskega škofa-mučenca. 10. je sv. Izidor. Sledi poznana trojica Pankracij-Servacij-Bonifacij. Na 16. je sv. Janez Nepomuk. Zadnjega maja je sedaj dan, ki je posvečen Mariji Kraljici vesoljstva.

Sredi meseca je križev teden, v katerem so tri prošnje procesije in Vnebohod Jezusov. 29. maja so Binkošti, spomin prihoda Sv. Duha nad v Jeruzalemu zbrane apostole in rojstni dan Cerkve.

Naša luč izide vsak mesec razen julija in septembra, t. j. desetkrat na leto. — Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite vsaj do prvega v mesecu poverjeniku v bližini ali naravnost uredništvu v Celovec.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če naročiš list tako, da ti ga pošiljajo naravnost iz Celovca, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov piši na upravo lista.

Naročnino in darove za list sprejemajo listovi poverjeniki po raznih deželah. Lahko pošlješ oboje tudi naravnost na upravo.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.

ČESA TE NAUČI KINO?

Kdor je hodil v Berlinu skozi eno leto vsak dan v isti kino, je na filmskem platnu lahko videl 360 umorov, 84 samomorov, 265 oboroženih vlomov in tatvin, 85 požarov, 48 vohunskih afer, 37 pobegov iz ječ in 236 bolj ali manj natančno prikazanih prelomitev zakonov. To so ugotovile oblasti pri nekem berlinskem kinu. Kaj podobnega bi lahko ugotovili pri večini kinematografov na svetu!

Drobiž iz Janežičeve torbe

Ali veste ...

... je največji kip (soha) na svetu kip Svobode v newyorški luki? Visok je 93 metrov in tehta 225.000 kg. Glava je tolikšna, da bi vanjo lahko dali 40 ljudi.

... je največji kino na svetu v New Yorku s 7.000 sedeži?

... Eiffelov stolp v Parizu, visok 300 metrov, ni več največja stavba na svetu, ampak stolp v Wembleyskem parku v Londonu, ki meri 356.5 m?

... se je rimski cesar Kaligula oženil z luno? Nobeno drugo bitje v svetovju se mu ni zdelo vredno, da bi bilo deležno časti imenovati se njegova žena.

... je največja cerkev na svetu cerkev sv. Petra v Rimu? Dolga je 211.5 m, široka 112.6 m in visoka 132.5 m. Njeno mogočno kupolo je ustvaril znameniti Michelangelo.

... ima Belgija sorazmerno največ železnic? Na njeno majhno površino 30.444 km² pride kar 11.790 km železnic.

... ima kitajska lepota Kalihing v Hongkongu 7 cm dolge trepalnice?

... je Belgijec Auguste Meunier napisal na navadno dopisnico 17.131 besed?

... je Came Hart s Floride svetovni prvak v uživanju banan? V eni uri jih je pojedel 163!

VESELE IN NEUMNE

(Iz Zwartberga D.)

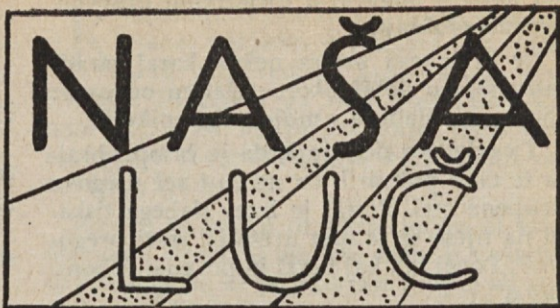
Sprehod. — Pepi: „Zakaj si pa šel danes dopoldne na sprehod?“ — Francelj: „Veš, človek je rad popoldne prost ...“

Češnje. — Sosed: „Kje imaš očeta, Janezek, da mu povem, da kradeš češnje?“ — Janezek odgovori: „Bolj v vrhu je!“

Kliče nas maj!

Spet kliče nas venčani maj
k Mariji v nadzemeljski raj.
Cvetlice dobriave
si venčajo glave,
raduje se polje in gaj.

Že šmarnice nežno cveto
in vrtnice venec pletó,
da krasnega maja
se slava obhaja
cvetlici Mariji lepo.

Maj 1955

„Povej mi, kaj bereš...!“

Na tem mestu smo že poudarili, da moramo revoluciji brezbožnikov, ki varajo, preganjajo, zaslužujejo, trpinčijo in moré, postaviti nasproti revolucijo vernih, ki bodo po Kristusovih načelih PRAVICE in LJUBEZNI človeštvo vodili v lepše čase.

Da bomo pri tej blagodejni revoluciji vernih **koristni sodelavci**, je v današnjih zmedenih časih, smo rekli, **bistvene** važnosti, da imamo o vseh pomembnih vprašanih sodobnosti **JASNE POJME**.

+

Toda, kako naj uresničimo ta pogoj, ko pa v svoji naivnosti zavračamo za to potrebna sredstva?!

Po naših družinah namreč na žalost zelo pogosto srečavamo časopise, ki ne spadajo v katoliško hišo. Ti časopisi nas obveščajo v duhu, ki je veri nenaklonjen. Na dobro premišljen način potvarjajo sliko sodobnih razmer in s tem uspravajo našo katoliško odpornost.

+

Morda bo ta ali oni ugovarjal, češ da more brez škode za vero brati vse, kar mu pride v roke, ker on že ve, kaj je res in kaj ni.

Ni težko dokazati, dragi prijatelj, da ta ugovor ne drži. Spomni se samo na pregovor: „Povej mi, kaj bereš, in povedal ti bom, kaj si“.

Ta pregovor je sad stoletne skušnje!

+

Pred 25 leti so mnogi naši fantje, ki so polni zdravja in volje za delo prišli v rud-

nike zapadne Evrope, tudi mislili, da jim delo v prahu in vročini ne škoduje.

„Drugim škoduje,“ so modrovali, „nam pa ne, ker smo pač ‚fantje od fare‘.“ Zato jim še v glavo ni padlo, da bi pazili na svoje zdravje.

Kako so se motili!

Tudi na njihova pljuča se je prah neopazno usedal dan za dnem. Dan za dnem so puščali v rudniku nekaj svoje moči, kapljico svoje lastne krvi... Tako so potekali tedni, meseci in leta. In nazadnje se je zgodilo, da so naši vrlji fantje-rudarji z žalostjo spoznali veliko spremembo na sebi: nekoč korenjaki, ki niso poznali utrujenosti, so v najlepših moških letih postali betežni starčki...

Rudnik je izčrpal njihovo telesno odpornost.

+

Podobno smemo reči o vplivu nezdravega časopisa na našega duha. Mnogi zatrujejo, kot smo omenili, da jim veri neprijazen ali celo sovražen časopis ne škoduje.

Kako se varajo tudi ti!

Ideje nezdravega časopisa, ki dnevno zahaja v hišo, so strup, ki neopaženo vpliva na človekovo duševnost. V začetku je bralec morda zaradi svoje krščanske vzgoje še sposoben s kritičnim duhom presojati svoje čtivo. Toda njegova odpornost se manjša iz dneva v dan. To, česar se je naučil na materinih kolenih in v šoli, vedno bolj gineva izpred oči. Misli časopisa vedno bolj napolnjujejo njegovo duševnost. Nazadnje se tega tako privadi, da mora priznati, da časopis, ki se za vero ne zmeni ali jo celo napa-

da, najbolj odgovarja njegovemu duševnemu razpoloženju.

Če bi takega bralca nekdo karal zaradi časopisa, bo dobil skoro užaljen odgovor: „Saj ni nič slabega v mojem dnevniku!”

Ta odgovor dokazuje, da je časopis bralca že tako pokvaril, da ne čuti več njegove strupene osti. Postal je žrtev slabega tiska. In na njem se je spet uresničil stari pregovor: „Povej mi, kaj bereš in povedal ti bom, kaj si!”

Mogoče je tak človek nekoč bil dober kristjan, a sedaj ni več! Zdravo časopisje, ki v zasebnem, družinskem in javnem življenju brani krščanska načela, mu je postalo dolgočasno.

V usodni borbi med vero in nevero, ki danes pretresa ves svet, hoté ali nehoté podpira tiste, ki se boré proti veri.

Kakšna strašna nedoslednost!

In kakšna odgovornost!

+

Brat in sestra, kakšen časopis prihaja v vašino hišo?

Ali ne čutita, da so današnji časi preveč resni, da bi se v tako važni zadevi smeli igrati z ognjem?

Ali to morda ne diši po resničnem izdajstvu?!

Čas je že, da tudi glede tiska nastopimo pot naše krščanske dolžnosti!

Današnji časi potrebujejo zgrajenih katoličanov, ki bodo razumeli pomembnost sodobne borbe med vero in nevero ter znali tudi temu primerno postopati.

Zato pa v vsako KATOLIŠKO DRUŽINO KATOLIŠKI ČASOPIS!

V-ko.

Na družinskem sestanku

Na belo nedeljo je Peter poslušal zelo zanimiv govor. Štefan je vedel, da se zanima za verska vprašanja in ga je povabil k predavanju poznanega govornika, nekdanjega delavca v železni industriji.

Kar je govornik pripovedoval, ga je zelo zanimalo, ker še ni nikoli slišal govoriti ne duhovnika o duhovnih rečeh. Še bolj ga je pa prevzelo, ko je ta govoril tako preprosto in prepričevalno.

„Tovariši!” je začel govornik. „Mi smo preprosti ljudje. Verujemo in prepričani smo, da je nad nami višje bitje, Stvarnik in Vzdrževalec vsega, kar je na svetu. Toda kadar pridemo v cerkev k maši, ali se zavedamo, da je to tako, kot da bi prišli v domačo hišo k očetu? Dobri sinovi in hčere se radi zbirajo na domu pri očetu in materi in se tam pogovorijo. Tako je tudi naravno, da se vsak Gospodov dan zberemo v hiši svojega skupnega Očeta, ki je nad nami.

Maša je naš družinski sestanek: kot otroci okoli svojega očeta. Ker je Bog neviden, ga predstavlja duhovnik, ki obenem zastopa nas pri Bogu. V našem imenu moli pri sveti daritvi. Ko smo tako zbrani, smo res ena družina in Bog tudi tako na nas gleda. Bog nič ne razločuje, katero državljanstvo

imamo, katere narodnosti smo, katerega stanu smo. Vsi smo njegovi sinovi in vsi smo med sabo bratje. Ko se duhovnik enkrat obrne, nas pozove k molitvi z besedami: „Orate, fratres! — Molite, bratje!” To je res internacionala, bratstvo različnih ljudi, različnih šeg in navad, različnih socialnih stopenj, različnih starosti.

Da je to res, vidimo tudi iz tega, ker se pri maši uporabljata kruh in vino. Kruh je narejen iz mnogih zrn pšenice, ki jih je treba zmleti in stisniti skupaj, združiti. Vino podobno nastane tako, da mnoge jagode grozdja stisnemo in združimo. Če bi zrn ne mogli zmleti in stisniti skupaj, če bi jagod ne mogli stisniti in zliti drugo z drugo, bi ne imeli kaj darovati pod podobo kruha in vina. Daritev ne bi bila mogoča. Zrna pšenice, jagode grozdja, to smo mi verniki, ki se moramo ljubiti, radi priti skupaj, radi tudi skupaj moliti.

Pri maši naredé mnoga zrna kruh, ki se spremeni v Telo Kristusovo. Mnoge jagode naredijo vino, ki se spremeni v Kri Kristusovo. Mnogi verniki, mnogoteri kristjani tvorimo skupno skrivnostno Telo Kristusovo, družino Očetovo, družbo svetih, to je božjih. Vsi smo eno v Kristusu!

Slišali ste že, da je kdo rekel, da sam laže moli, da je dovolj, če doma moli. Tak kristjan se ne zaveda vsega tega, kar sem povedal.

Sledi pa iz tega, kar smo videli, da moramo biti vedno prepričani o resnici, da smo eno v Kristusu. Jezus sam je učil: „Jaz sem trta, vi mladike!“ Po nas vseh se mora pretakati isto življenje, ki ga daje Kristus. V tem skrivnostnem Telesu, ki ga tvorimo, je Kristus glava. Če telesu glavo odrežeš, ni več življenja. Če bi se ločili od Kristusa, božjega življenja v sebi ne bi več imeli.

Kjer se res vidi, da smo bratje, je obhajilna miza. Tja hodimo iskat božje hrane, ki nam daje božje življenje, ko uživamo Kristusa v sveti hostiji. Tam smo vsi enaki, vsi moramo poklekniti, vsi sprejeti. Bratje Kristusovi, ki se je žrtvoval za svoje brate, ki je dal življenje zanje!

Zato pa, dragi tovariši, dragi bratje v Kristusu: zapoved ljubezni je za nas samo po sebi razumljiva. Kdor hodi h maši, pa ljubezni ne pozna, se ne zaveda, kaj je to m a š a ! Če bi bil pri maši res prepričan, da smo tam zbrani v Očetovi hiši in da smo bratje, kako bi mogel potem, ko pride od maše, biti do teh bratov slab in nebratski? Kdor pravi, da Boga ljubi, bližnjega pa ne ljubi, laže!

Včasih se zgodi, da se zbere skupaj družina pri očetu, a so med seboj sprti. Eden stoji pred hišo, drugi sedi v sobi, tretji bere časopis. Med seboj ničesar ne govorijo. Vsak misli svoje. Take družine sta oče in mati lahko žalostna! — Tako je tudi Bog žalosten nas, če pridemo v cerkev in tam vsak po svoje moli. Nekaj jih moli na glas, drugi se pa zanje nič ne zmenijo in molijo po svoje, ne odgovarjajo na molitev duhovnika. Taki se ne zavedajo, da tvorijo eno skrivnostno Telo Kristusovo, da so ena družina.

In če kdo dela razdore med verniki, ali ni, kakor da bi premišljeno trgalo telo Kristusovo?

Iznajditelj ima do iznajdbe popolno pravico. Če hoče, jo lahko tudi uniči.

Bog Stvarnik je stvarnik, iznajditelj človeštva. Zato po vsej pravici s človekom naredi, kar hoče. Če nas pusti, je to znak ljubezni. Pusti nas, ker nas ljubi.

Končno povejmo še kaj o tem družinskem sestanku v Očetovi hiši. Oče rad pripoveduje, kaj o svojih doživljajih in otroci ga radi poslušajo. Ali nam pri maši ne pripoveduje Jezus pri evangeliju svoje doživljaje, ko je hodil po zemlji in ljudj učil?

Preden se bratje in sestre ločijo in gre do vsak v svoj kraj, na svoj dom, je navada, da kaj pojedó, da povečerjajo skupaj ali pomalicajo. Tudi Bog nam nudi, kadar smo pri družinskem sestanku v Njegovi hiši, svojo malico, svojo večerjo, nebeško večerjo: v svetem obhajilu se daje v hrano svojim vernim.

Rad torej zahajajmo v Očetovo hišo skupaj z brati, kjer nam pripoveduje svoje zgodbe Učenik in nas gosti!”

T.

Marija in mežnar

*Mladi mežnar zgodaj vstane
in gre beli dan zvonit.*

*Ko prek praga noter stopi,
sreča že Marijo it'.*

*„Kam pa rajšaš, o Marija,
kam pa rajšaš proč od nas?”*

*Al' ti manjka sveč oltarja,
al' ti manjka svetih maš?”*

*„Men' ne manjka sveč oltarja,
men' ne manjka svetih maš.*

*Meni manjka čast in hvala,
ki jo grešnik ti ne daš.”*

To narodno pesem nam pošilja za Marijin mesec maj 80-letni J. Ogoreuc iz Namurja (Belgija). Pesem mu je pela njegova mati, ko je bil še majhen. Rekla je, da se je to zgodilo pri njih na Sv. gori.

KRISTUS PRI MIZI

Saj veste, kdaj so prišle Mohorjeve knjige. Takrat nekako sem se oglasil pri Matevževih, da bi povprašal po zdravju starega očeta. Našel sem vse pri mizi. Mlajši so listali radovedno po koledarju, najstarejši fant pa je imel v rokah vezano „Sveto pismo“.

„Le zakaj neki tiskajo sv. pismo,“ se je oglasil. „Saj ga malokdo vzame v roko in bere. Zadnjič mi je sosedov dejal, da je vse zastarelo za te nove čase.“

Stari oče je ošinil fanta z očesom, potem pa mi dejal: „Bom vam preprostil odgovor. Vidite: taki so ti mladi dandanes.“

„Ko že oče ukažejo, moram ubogati, čeprav se mi zdi, da ni potreben odgovor. Tisto namreč, da bi sv. pisma ne brali, nič ne drži. Saj je bilo še med Slovenci, ki nas je za dobro pest raztresenih po svetu, več ponatisov sv. pisma. Vedno je še prva knjiga na svetu. Ne verjamem, da bi jo potem pustili ležati zaprašeno v kotu. In kolikor potujem po svetu, vem, da se še veliko bere. Ali je moderno ali ni, pa je isto vprašanje, ali je Kristus moderen ali ni. V zadnjem času človeški rod spet prihaja do spoznanja, da je Kristus moderen in to vsak dan bolj.“

„Kakor se vzame,“ se fant ni dal ugnati; „vidite, zdi se mi tako daleč od nas. Nič življenjskega, kot sedaj pravimo.“

„Morda je pa res, da so le ljudje neživljenjski. Mladi starci, kakor pravite! Koliko ljudi je že priznalo, da, ko ne bi imeli vere, življenje ne bi bilo vredno življenja. Neki smisel mora biti. In brez Boga ga ne moreš najti.“

Na te besede ni bilo odgovora. Zato sem poskusil s vprašanjem: „Kaj se ti zdi, da je najvažnejše za življenje?“

„Hrana! Brez nje se ne da živeti,“ je bil odgovor.

„Vidite, tudi Kristus je užival hrano in evangeliji nam povedo marsikaj zanimivega, kaj je Kristus delal in povedal ob raznih prilikah, ko je jedel. Prosim te, daj mi „Sveto pismo“! Kar beriva na primer o svatbi v Kani. Kristus je spremenil vodo v

vino, da bi povedal učencem, da je nekaj več kot navaden človek, obenem pa je pomagal ženinu, ki mu je zmanjkalo vina. Svatba je dolgo trajala.“

„Drugič: Kaj je bolj naravno po dolgi poti v vročini kot želja po dobrem požirku studenčnice? Kristus se je ustavil ob Jakobovem studentu. Učenci so odšli v vas po živež. Samaritanka je prišla z vrčem po vodo in Kristus jo poprosi za požirek. Priliko pa tudi porabi, da ženski govori o studenčih žive vode božje milosti.“

„In davkar Levi! Sedel je pri mitnici, ko ga je poklical: „Hodi za menoj!“ Šel je z njim, povabil ga k mizi v svojo hišo. Obedoval je z grešniki in cestnarji, farizeji so pa očitali njegovim učencem, češ zakaj gre v tako družino in celo je z njimi. Jezus pa jim je odgovoril: „Ne potrebujejo zdravniška zdravi, ampak bolni. Pojdite in se poučite, kaj se pravi: Usmiljenja hočem, in ne daritve!“

„Nekoč so šli ob prazniku, v soboto, preko žitnega polja. Učenci so bili lačni in so smukali klasje in jedli, kar je bilo dovoljeno. Farizeji so se pohujševali, ker je bila sobota, in ono malo smukanja so vzeli kot delo. Kristus pa jim pove, da je on gospodar tudi sobote. Seveda so bili učenci veseli in so žvečili drobno zrnje.“

„Luka pripoveduje o obedu v farizejevi hiši. Kot je stopil k davkarju, tako je šel tudi k farizeju. Žena-grešnica porabi priliko in v priznanje in zahvalo mazili njegove noge. Solze kapajo na olje, z lasmi mu obriše noge. Farizej bi skoraj iz kože skočil. Kristus bi moral vedeti, da je tale ženska grešnica. Ne bi smel pustiti, da se dragoceno olje razlije po nogah. Bolje bi bilo porabiti ga za reveže! Kristus pa je opozoril na nekaj, kar je več vredno kot olje: „Tvoji grehi so ti odpuščeni... Pojdi v mir!“

„Dobro poznate zgodbo o 5.000 ljudeh v puščavi. Niso hoteli oditi. Kaj je bolj na-

SLOVENEK NA NORVEŠKEM

Slovenec na Norveškem mi je dejal: „Moj družina je prinesla s sabo na Norveško troje stvari: slovensko ime, katoliško vero in poštenje.“

(Dr. S. Mikolič v „Slovenski besedi“.)

ravno, kot da jih Kristus nasiti? Pomagali so mu pri tej božji aprovizaciji učenci. Za vse je bilo zadosti. In spet drugič: štiri tisoč je bilo moških. In Kristus jih je povabil k večerji, da je pokazal na drugo večerjo, ko bo z Evharistijo nasičeval milijone. Škoda, ako ne jemljemo od tega kruha."

„Še bolj blizu je dogodek v Lazarjevi hiši. Tudi med nami je mnogo Mart, Marije so bolj redke. Saj Kristus Marte ne obsoja, pohvali jo, da se trudi v kuhinji in pri mizi; pove pa, da si je Marija izbrala boljši del, saj je v polnem smislu za življenje, le eno potrebno. Tudi mi se moramo včasih oddahnuti in takrat je čas za „najbolj potrebno."

„Spet je bil Kristus gost pri farizejih. Pohujševali so se, ker so nekateri sedli k mizi, ne da bi si umili roke, ki so bile čiste, a so farizeji napravili iz malenkosti zapoved. Ko pa je ozdravil človeka težke bolezni v soboto, so mu očitali spet, da prelamlja zapoved. Kajne, težko je bilo ustreči farizejem. Sicer pa ta rod še ni izumrl. Tudi drugi rod še ne, onih namreč, ki so iskali boljših prostorov pri mizi."

„Najlepše pa je bilo pri zadnji večerji. „Vzemite in jejte, to je moje telo." Takrat je posvetil prve duhovnike, postavil veliki zakrament, ki se obnavlja v vsaki naši cerkvi. Ni prav nobene razlike med oltarjem pri nas in ono mizo, nad katero je bil Kristus sklonjen."

„Kako čudovita slika je dalje pri obeh učencih v Emavsu, kjer sta ga spoznala pri lomljenju kruha! „Ostani z nama. Večer se bliža! Tiste dni je tudi v Jeruzalemu apostole prosil za grizljaj, da je pokazal, da je isti, kot je bil na križu. Evangelist Janez pripoveduje, kako jim je pripravil, ko so bili na nočnem „šihetu", brezuspešnem na jezeru, kruha in rib, da so se odteščali. In po zajtrku je naložil na Petrove rame breme in slavo prvéga med apostoli za vso zgodovino, tudi za danes."

*

Ali niso evangelijski res popis Jezusovega življenja in popis njegovega nauka, kako naj ljudje živimo, da bomo srečni? Sveto pismo je zares življenjsko.

G.

Mesto delavca v podjetju

Georges Henry je v reviji „Industrie" leta 1952 takole zapisal: „Če obstoji neki pereči problem, je to prav gotovo problem: „Kakšno mesto naj ima delavec v podjetju", problem, na katerega včasih niso polagali važnosti, pa je prav zaradi tega postal tako grozeče neodločljiv... Postaviti si moramo strašno vprašanje: Ali naša organizacija industrije in sodobni način dela ne ponižujeta v takj meri človeško dostojanstvo v delavskih množicah, da to resno ogroža bodočo usodo naše civilizacije?... Nujno je, da spet ČLOVEKA postavimo za izhodiščno točko industrijske delavnosti ter da, upoštevajoč njegove zares upravičene zahteve, obnovimo organizacijo podjetja."

Danes je vsem jasno, da delavec, nena-domestljiv činitelj proizvodnje, **noče biti več izkoriščan**. Delavec danes stavlja svoje pogoje. On zahteva **plačo**, ki odgovarja njegovemu delu ter v gmotnem in moralnem pogledu zadosta njegovim osebnim in družinskim potrebam.

A ne samo to! Delavec pričakuje še več! On hoče biti **UPOŠTEVAN**! Svest si važnosti svoje vloge v podjetju se upira temu, da bi bil podvržen samovoljnim ukrepom zastopnikov kapitala.

V svojem delu išče **središče zanimanja**. Želi vedeti, za koga dela in čemu. Noče biti samo **navadna številka**, neko **mehanizirano bitje**, temveč hoče imeti **nekaj besede** in zahteva predvsem **spoštovanja** do njegove **OSEBE**.

Vsi dobromisleči razumejo upravičenost delavskih zahtev, a vprašanje je, kako najti pravo rešitev.

Udeležba delavstva pri vodstvu podjetja

Po zadnji svetovni vojni se posebno v katoliških socialnih krogih veliko govori o „Udeležbi delavstva pri vodstvu podjetja". Mislijo, da bo v tej smeri mogoče dobiti način, ki bo najuspešneje služil človečanskim in ekonomskim ciljem podjetja. Ta način pomeni odločilni korak glede osvoboditve delavstva. Predstavlja mnogo več kot „Podjetniški svet", o katerem smo govorili zadnjič. Pomeni pravo revolucijo v industrijskem življenju, ker kapitalistično podjetje pretvarja v neke vrste „podjetniško

skupnost", v kateri DELO, ki mu je vrnjeno njegovo dostojanstvo, živi v slogi s KAPITALOM.

Pomisleki

Kot smo rekli, bodo delavci pri tej „udeležbi“ po svojih zastopnikih s predstavniki kapitala delili oblast v podjetju.

1. „Ali ta delitev oblasti,“ tako izražajo strah nekateri, „ne bo vodila v zmedo in onemogočila **enotnost vodstva**, ki je nujno potrebno za dobro poslovanje podjetja?“

V odgovor navedimo izjavo Kongresa belgijskih krščanskih sindikatov leta 1947.: „Važno je, da takoj v začetku poudarimo **nedotakljivost** načela o oblasti voditelja podjetja... Enotnost vodstva je vedno bolj potrebna v moderni proizvodnji“.

Kaj torej? Kakšen smisel naj potemtakem sploh ima „soudružba delavstva pri vodstvu podjetja“?

Na to odgovarja Francois Perroux: „Ne gre za to, da bi spreminjali oblast, ki odloča, temveč, da ji damo nasvetov in pojasnil; ne gre za to, da bi razpravljali o neki že dani določbi, temveč, da to določbo pomagamo pripraviti in jo napravimo učinkovitejšo; ne gre za to, da bi ovirali predstojnika podjetja, marveč, da mu pomagamo.“

Še bolj pa nam bo stvar jasna, če opozorimo na to, da predstojnik ne bo več zastopnik SAMO KAPITALA, temveč SKUPNOSTI DELA IN KAPITALA. Izvoljen od skupnosti bo vršil svojo službo po smernicah skupnosti. Načelo o **enotnosti vodstva** ostane torej neokrnjeno.

2. „Ali pa imajo delavci potrebno sposobnost za soudružbo pri odgovornosti za vodstvo podjetja?“ se v dvomu sprašujejo drugi.

Temu pomisleku ne moremo odreči njegove stvarnosti. Vendar s tem še ni rečeno, da bomo zaradi tega vrgli „puško v koruzo“ in opustili misel na pritegnitev delavstva k vodstvu podjetja.

Vsi delavci res nimajo potrebnih sposobnosti za take odgovornosti. A to niti potrebno ni! Zadostuje, da je vsaj nekaj takih, ki bodo sposobni kot zastopniki ostalih sprejeti odgovornosti.

V prvih letih bi vsekakor bile težave glede te točke. Zato ne kaže v tem delati prevelikih korakov, temveč bi postopna in pre-

vidna pritegnitev delavstva k novim odgovornostim v podjetju dala skritim talentom priložnost, da se razvijejo.

Pri vzgoji delavstva za nove naloge bodo sindikalne in podobne organizacije imele važne naloge.

Da pa v delavskih vrstah res ne manjka skritih talentov, priča dejstvo, da so ustanovitelji ogromnih podjetij zelo pogosto ravno navadni delavci. Enako tudi iznajdbe, ki so v tehniki povzročile pravicato revolucijo, često izhajajo iz vrst ročnih delavcev.

Medsebojnega zaupanja je treba!

Vse težave na poti k preureditvi podjetja bodo premagane, če bo med KAPITALOM in DELOM prevladalo vzdušje **sodelovanja in zaupanja**.

Zaupanja pa, ki je istočasno **pogoj in posledica sodelovanja vseh** pri odgovornostih za skupno delo, ne moremo vsiliti ali ga z zakoni predpisati. To je, kot lepo pravi Joseph Fafchamps: „Nežna cvetka, ki jo je treba skrbno gojiti in katere rast je počasna.“

Ne moremo torej vsega naenkrat!

Vendar ne smemo odlašati z reformami, čakajoč na vzdušje medsebojnega zaupanja! Lahko bi se nam zgodilo, da bi čakali brez konca ter bi se med tem časom uveljavili drugi z manj posrečenimi rešitvami socialnega problema.

*

Pri vsem tem pa ne pozabimo, da bo samo RESNA OBNOVA KRŠČANSKEGA ŽIVLJENJA mogla pripraviti solidno **podlago vzdušju sodelovanja in zaupanja med činitelji v podjetju**. Problem preureditve podjetja namreč ni samo **socialnega** značaja, temveč **tudi in predvsem NRAVNEGA**!

Ključ do rešitve socialnega problema je torej v tem, da postanemo BOLJŠI, res LJUDJE, kot jih hoče Bog.

V-ko.

TRAGEDIJA MARXOVIH OTROK

Znani začetnik komunizma Karel Marx, na katerega se tudi naši brezbožniki opirajo, je imel sedem otrok, ki pa so vsi doživeli žalostno usodo.

Od treh sinov je prišel eden na svet mrtev, dva pa sta še majhna umrla.

Od štirih hčerá je ena umrla v prvem letu življenja. Ostale tri so živele dalj časa, a so doživele vse tragičen konec. Evgenija je umrla takoj po poroki v skrivnostnih okoliščinah. Eleonora si je vzela sama življenje, ker ji je oče branil, da bi se omožila z nekim komunistom. Lavra se je poročila l. 1888 z nekim socialistom, s katerim sta si skupno končala življenje l. 1911.

Ta žalostna usoda gotovo ni zgolj slučaj.

Rešitev iz brzice

Planin'ca me vabi,
Vrbas pa ne,
a lenoba gospodari,
me v vodo žené...

sem brundal nekega vročega popoldneva, ko sem jo mahal skozi vrt naše kasarne proti reki. Že sem hotel skočiti v vodo, ki je grgrajoč ob podvodne čeri obale brzela mimo, ko me pokliče znanec.

Stopim k njemu, preskočim ograjo in kramljajoč sva odšla ob obali navzgor. „Zakaj ne greste v Šeber banjo?“ me vpraša znanec. — „Nerad se kopljem v revmatični vodi.“ — „Mislite reči; v vodi za revmatične?“ — „Da. Saj je vseeno. Rvmatični se kopljejo tam in vsi mi sveto potem zatrjujejo, da so se znebili v vodi revme. Torej je bolezen ostala v vodi! Zato se rajši kopljem v tej brzici, kjer gre voda poprej čez devet kamnov in devet kotanj in se znebi bolezní,“ mu razlagam.

„Mislim, da pred letom niste mislili na to, ko vas je brzica zagnala v vrtinec, kjer ste skoraj 'izgagali' svojo dušo,“ pravi znanec. — Spomnim se na neljubi dogodek in mraz me prime ob spominu! Takrat je šlo zares. V glavnih potezah znova začnem pripovedovati tedanja doživetja.

„Voda je le voda, varujte se je,“ odvrne

Prelepo je ravno polje

(Prekmurska)

Prelepo je ravno polje,
po polji mi en fantič gre,
pa on si poje tak lepo,
tak da bi igral na žvegljo.

Marija ga je srečala,
prelepo ga je pitala:
Oj fantič, kaj si tak veseo,
kaj si tak lepo pesem peo?

Kaj bi ne bio tak veseo,
da sam pri sveti maši bio;
pa tam sam video Ježusa,
Marijo, svetga Jožefa.

Pred njim so cvele rožice,
za njim so šle sirotice,
sirotice zapuščene,
pri Bogu majo smilenje.

znanec, ko končam. „Voda ni prav nič prijetna pijača, če je je odveč!“

„Saj me čuva mamina molitev!“ pravim, ko se posloviva. „In sestrin odpustek z Breziz tudi!“ — Poženem se v vodo, naravnost v brzico. Ko me vrtinec vrže ven, zaslišim obupne klice na pomoč. Za hip zagledam, kako izgine neko telo v požiralniku tolmana. Žaženem se na otok, zajamem globoko sapo in se vržem skoraj v sam tolmun, ki je bil čist. Pregledam police, kjer tudi ni ničesar. Precenim svoje moči in se spustim v ogledovanje obalnih kotanj. Sape mi začne zmanjkovati in odbijem se, da bi se dvignil s tolmana ven, ko me strašni pritisk vode zasučé nazaj proti neki polici, kjer opazim nekaj svetlečega se plavati v vodi. Z obupom zadnjih moči zgrabim to plavajočo reč in se s sunkom vržem iz tolmana na površje.

Zajamem zrak s polnimi pljuči in srečen vzdihnem: „Hvala Bogu!“ Odplavam s par zamahi proti bregu, potiskajoč za seboj utopljenca. Pri obali se verižica pretrga, ljudje pa mi že pomagajo spraviti utopljenko na breg, kjer jo hitro obudimo k življenju.

Krvavela je, zato jo peljem v kasarno, kjer ji z jodom mažem rane, da je kar vri-

skala od bolečin in trdila, da je jod za ko-
nje in ne za ljudi. „Seveda bi vaši koži
bolje prijalo olje, a ga nimamo tu,” sem
jo tolažil. Ko je pa meni začel vojak maza-
ti opraskane roke, sem začel jaz skakati. Se-
daj se je ona smejala, češ: ali bi rajši Nivea
kremo...

Zaverovani v rane nismo opazili prihoda
komandanta. Zresnil sem se: dekleta je bilo
namreč prepovedano voditi v kasarne. Ko-
mandantova soproga pokliče dekletke in po-
veljnik jo odpelje h kočiji. Meni reče sa-
mo: „Lahko grestel!” Ostrmel sem.

Vojak mi da medaljonček na raztrgani
zlati verižici. Nazunaj je imel smaragdni
polmesec in neke arabske znake. Odprem
ga in zastrmim: na eni polovici je bila slika
dobroznane mi turškega bega, na drugi
polovici pa — podobica Majke božje Bi-
striške. Muslimanka, pa nosi sliko Matere
božje! Res, kaj človek še doživi v življenju!

Pozneje sem sedel s par znanci v ka-
varni in „privezoval dušo” na zem-
ljo s kraškim teranom ob zvokih
tako priljubljene mi „Ave Marije” sklada-
telja Gunod-a, mojstrsko izvajane na vio-
lončelu. Niti opazil nisem, da vsa kavarna
tiho posluša naročeno pesem. Zvedelo se
je za najino rešitev iz tolmuna in s spošto-
vanjem so poslušali mojo zahvalnico Njej
in Bogu za rešitev. Stiskal sem v žepu me-
daljon in ugibal, kdo bi neki bila ne-
znanka.

„A tukaj stel!” mi kar z vrat tedaj zakli-
če dežurni oficir. „Zunaj vas čaka vojak s
konji. Komandant pravi: „Zajahajte in poj-
dite tja, kamor vam veli tole pismo!”

Nekaj minut nato sem že galopiral pro-
ti begovem gradiču. Stari beg me je kar
pritisnil k sebi, rekoč: „Nimam besed, mo-
jo vnukinjo pa itak poznaš!”

„Ni vredno besed,” sem zdrdral in se
obrnil proti mladenki: „Da, to zjodizirano
nimfo sem imel čast spoznati v tolmunu.”

„A jaz tega lisastega delfinal!” se je odre-
zala mladenka in me smejoč se odpeljala
k zbrani družbi, ki mi je hitela čestitat kot
rešitelju.

Ko sem prišel k besedi, sem začel praviti,
da jaz nisem rešitelj, ampak pravzaprav
rešenec. Nisem prišel prostovoljno do po-
lice, iz katere je mogle medaljon. Dekle je

priznalo, da je v polzavesti čutila, da jo ne-
kaj vleče za medaljon. Boječ se zanj je, da
bi ga obdržala, sunila z rokami in menda
tudi z nogami, butnila v mene in s tem na-
pravila za oba rešilni sunek, ki naju je vr-
gel na površje.

Vrnil sem ji medaljon. Odprla ga je in
pokazala sličico Matere božje. „To je ljub
spomin na mojo doviljo,” je dejala otožno.
„Zlata o-nana mi je zmeraj zatrjevala, da
me bo ta sličica čuvala nevarnosti. Nisem
ji verjela, ali sličico sem njej na ljubo zme-
raj nosila. Danes vidim, da je o-nana imela
prav, ker je zmeraj molila in še zdaj moli
pri Alahu za mene, kot vaša mama moli za
vas in vas čuva sestrin odpustek z Brezij.
Gospod profesor nam je pravil vašo zgod-
bo, kako ste se lani rešili iz vode in kaj ste
rekli, tik preden ste se pognali v brzico.
Planili ste v vodo in, ko sem vas videla, sem
skočila tudi jaz — skoraj v smrt!”

Pisana družba nas je bilo katoličanov,
pravoslavni in muslimanov, a vsem se je
kazalo na obrazu, da vsak veruje, čeprav
po svoje, v velika dela božja in uspešno
priprošnjo njegove Matere Marije.

Mojega plavanja v brzici je bilo konec.
„Fant, imej pamet!” sem si dejal. Zadosti
je bilo dvakrat „gaganje” v vrtincih. V tre-
tje gre rado, sem se spomnil pregovora, za-
to sem si izbral desni rokav reke za plavanje
in uživanje.

Krompirčkove zgodbe

FR. BAZILIJ ZA VELIKE in MALE OTROKE

(Nadaljevanje)

„Kaj pa je to?” se je vprašal Krompirček
in z odprtimi usti od začudenja gledal izza
visoke praproti. Pod košatim hrastom je se-
dela okrog ognja šestero bradatih in črno-
gledih mož. Bili so roparji. Ravno so ime-
li posvet, kako bodo izropali kraljeve
shrambe krompirja. Tisto leto se je nam-
reč dež zarotil proti Prismodalcem in jim
uničil ves krompir. Povsod ga je primanj-
kovalo, le kralj ga je imel dovolj.

„Brez skrbi si lahko, poglavar! Krompir-

ček nam ne uide, saj ga tako rekoč že držimo v rokah. To bo dober plen!" je pravil eden izmed razbojnikov. S temi besedami je pripravil našega Krompirčka ob ves pogum. Ubožčka ni več zdržalo v skrivališču. „Me že imajo! ...“ je zajavkal sam pri sebi, misleč, da se menijo o njem, potem pa je skočil med zborovalce in padel na kolena: „Milost, milost, gospodje razbojniki! Poti- ce in gnjati nimam več, da bi se me spla- čalo ubiti, počen groš pa vam z veseljem izročim.“

V kraljevih shrambah

In kaj je bilo potem? — Roparji so se režali, da je kar grmelo. Eden izmed njih pa je zagrabil Krompirčka za ramo in de- jal: „Ho, ho, ho! ... Kdo pa ti kaj hoče? Maramo za tvoj počen groš. Naš cilj je krompirček.“

„O jej, o jej! Samo pojesti me nikar, če vam ni samo za moj groš, ampak celo za- mel!" se je pričel Krompirček še huje tresti. „Rad vam služim do smrti in še tri ure čez, samo nič žalega mi ne storite!"

Roparski poglavar je pokazal s kazalcem na čelo, češ: fantu malo manjka, ko vse be- sede obrača nase. Spodil je nepoklicanega, od koder je prišel, in Krompirček jo je ho- tel naglo odkuriti iz nevarnega kraja. A za njim je zagrmel glas enega izmed razboj- nikov:

„Stoj! Vseeno bi te bilo škoda. Lahko te bomo porabili pri izropanju grajskih shramb krompirja." In tako je moral Krom- pirček hočeš nočeš ostati v roparski družbi.

Še ponoči se je vsa drhal odpravila v pri- smodalsko prestolico. Srečno so prelezli ob- zidje grajskega vrta in se splazili neopazno do shramb. Bili so dogovorjeni s stražo pri zadnjih vratih, kjer so stali za naropan krompir štirje vozovi. Tudi težko okovana vrata so srečno odprli. Zaradi varnosti so naprej poslali Krompirčka, ki je ves tre- petajoč od strahu lezel po vseh štirih in se splazil na prvi kup krompirja. Razbojniki so kobacali za njim. Tedaj pa: joj! Fantu se je podrl kup pod nogami in zapeljal se je s kromprjem vred na drugo stran, da je votlo zabobnelo.

„Izdani smo! ... Bežimo! ...“ Poglavar je zaklel in se z vso drhaljo pognal iz shram- be, le Krompirček je od strahu obsedel.

Razbojniki so v zadnjem trenutku prelezli obzidje in zbežali, kajti ropot je v resnici priklical kraljeve vojake. Hodili so okrog odprtih vrat in se jezili nad nočjo, ki je ro- parjem omogočila beg.

Prinesli so velik ključ ter hoteli zapreti shrambina vrata. „Morda bi bilo dobro po- gledati z lučjo po shrambah," se je spomnil eden izmed vojakov. — „Kaj si ob pamet? Morda so notri razbojniki," je dejal „naj- hrabrejši" izmed prismodalskih vojakov.

Vsi so mu pritrdili. Da bo mogel poročati kralju, je pomolil konec nosu skozi špranjo med vrati in zaklical v temo: „Tu notri sme biti samo krompirček. Če je v shrambi še kdo drug, naj se oglasi in pride ven!"

Krompirčka je minil strah. „Saj je dejal, da smem biti v shrambi," je obrnil stražar- jeve besede nase in ni črhnil besedice.

„Nihče se ni oglasil," je uradno ugotovil mož postave in zaklenil vrata ...

(Bo še dalje)

OB DELAVSKEM PRAZNIKU:

Prošnja rudarjev

*Globoko pod zemljo,
Bog, skril si zaklad,
mi pridni rudarji
ga hod'mo kopat.*

*O d p e v: Ponižno in vdano
Te prosimo zdaj;
pripelji rudarje
v nebeški svoj raj!*

*Bog Stvarnik je premog
za nas naredil,
veliko dobroto
človeku je st'ril.*

O d p e v: Ponižno in vdano ...

*Tam doli pod zemljo
rudar se poti,
tud' srečno domov si
še priti želi.*

O d p e v: Ponižno in vdano ...

Pesem je spisal Franc Ribič, uglasbil jo je od- lično izs. učitelj g. Janko Jankovič. Večkrat jo poje cerkveni pevski zbor „Slomšek" pri slovenski službi božji v Merlebachu.

KAJ PIŠEJO O NAS?

Slovenski izobraženec, ki je nedavno prepotoval dežele, kjer so naši izseljenci, piše v 1. števil. letošnje „Slovenske besede“, kulturne revije, to-le o nas:

Pri obiskovanju slovenskih rodbin v tujini sem mnogokrat opazil, da med sabo govorijo vse druge jezike, le slovenskega ne. In to celo v Limburgu na Holandskem in v Belgiji, kjer so naši izseljenci na splošno zelo narodno zavedni. Imajo rudarska društva sv. Barbare, slovenske pevske zборе in mladinske odseke, a ne polagajo potrebne važnosti na to, da bi med sabo govorili slovensko. Oče in mati uporabljata slovenščino le, kadar govorita med sabo. Če se pa razgovarjata z otroki, se nanje obračata v tujem jeziku.

Ponekod sem opazil, da ne oče in mati, oba pristna Kranjca, nista nikoli spregovorila slovenske besede. In pri tem še navadno zatrjujejo, da so zavedni Slovenci. Če sem jih pa pobaral, zakaj ne govorijo slovensko, so mi začeli naštevati vse polno najrazličnejših izgovorov. Eni so mi rekli, da bi sicer radi videli, da bi sinovi in hčere govorili po domače, a ne morejo, ker ne znajo. Drugi bi zopet govorili, ker za silo razumejo, a jih je sram, ker ne znajo govoriti gladko in tekoče. Ali so tako trde glave? Nikakor ne, ker sem navadno povsod slišal o slovenskih učencih v tamkajšnjih šolah le pohvale, ker so med najboljšimi učenci in obvladajo tamkajšnje jezike bolje kot njih domači vrstniki.

Kje je torej krivda, da se naša mladina v tujini tako hitro potušuje, da ne govori po slovensko in da dostikrat prezira materin jezik?

Glavna in največja krivda leži na starših, v prvi vrsti na materi. Zakaj? Ker ne naučijo v mladih letih svojih otrok govoriti v domačem jeziku. Otroci imajo pravico do dediščine svojih staršev in, kar so ti svojčas podedovali od svojih prednikov, so pod vestjo dolžni zapustiti neokrnjeno svojim naslednikom!

(Drugič dalje.)

„MATERIN JEZIK JE NAJDRAŽJA DOTA, KI SMO JO OD SVOJIH PREDNIKOV DOBILI.“

(A. M. Slomšek)

Do- mladna pešem

Priroda je spala,
pa zopet je vstala;
in prišla je zala
ta ljuba spomlad.

Okrog veselice
nam delajo tice
in mlade cvetice
olepšajo vse.

Nebo nam pričuje
in svet oznanjuje:
Bog oče kraljuje
v ljubezni čez vse.

Vse k petju me vabi
in v srce me grabi,
naj duša le zabi,
kar žal'ga je b'lo.

Veselo čem peti
in vsem razodeti,
rad hotel objeti
prijazno bi vse.

Narodna

Deset let od konca vojne

Pred desetimi leti se je končala žalostna doba druge svetovne vojne. Odprla so se vrata taborišč neštetim našim ljudem, da so se odpravili proti domu. Vsem pa je pomenil konec vojne konec grozot okupacije, ki so se vrstile od leta 1941. druga za drugo.

Prekmurje so takrat zasedli Madžari in ga hoteli pomadžariti. Iz Gorenjske in Štajerske so nemške sile pregnale večino slovenskih duhovnikov in izobražencev v Sr-

bijo in na Hrvaško. Za druge so pripravili strahotna taborišča. Cel pas vasi ob Krškem je bilo izseljenih s silo. Ljubljana in Dolenjska sta občutili laško okupacijo, zraven tega še internacijo po Italiji in na zloglasnem otoku Rabu. Tudi Primorska je za časa vojne zaječala pod novimi strahotami.

Nešteto slovenskih krajev je bilo požganih. Vrh tega se je začelo še pobijanje idejnih nasprotnikov s strani domačih komunistov, ki so si nadeli krinko osvoboditeljev. Po mnogih krajih se je moralo pred njimi zavarovati ljudstvo samo in se postaviti v bran. Velike „Črne bukve“ popisujejo samo del teh grozot.

Konec vojne, težko pričakovan, pa je prinesel slovenskemu narodu marsikaj drugega, kot je mislil. Oblasti se je polastila maloštevilna komunistična stranka. Svojo diktaturo je začela s strašnim pokoljem najmanj 12.000 mož in fantov, ki so jih brez sodbe v nekaj dneh nalovili in postrelili v Teharjih pri Celju, kočevskih gozdovih, pri Škofji Loki in drugod.

IZ DOMOVINE

V Litiji so sezidali „Zdravstveni dom“. — Šest črncev iz Amerike je priredilo v Ljubljani koncert. — V Savi pri Trbovljah se je tovornjak (kamion) izognil drugemu in je zgrmel navzdol proti strugi Save. En potnik je bil mrtev. — Litijski lovci so ustrelili divjo svinjo, ki je nosila 6 mladičev. — V Novi Gorici so **obsodili** na dosmrtno ječo Al. Dobravca iz Tolmina, ki je decembra s kladivom ubil svoje dekle, ki je bila noseča. — Tovarna „Plamen“ v Kropi na Gorenjskem je slavila 60-letnico.

V Postojni gradijo nov hotel. — Ljubljanci so morali letos dobavljati solato iz Splita v Dalmaciji! — Pozni **sneg** je na Primorskem ponekod naredil 3 metre visoke zamete. — Lani so nakopali 17 odst. premoega več v Jugoslaviji kot predlansko leto. — Ing. dr. Vidmar je izdelal načrte, kako naj v **daljnovidih** aluminjasta žica zamenja bakreno. S tem se bo prihranil baker in električna energija. — „Stanje ljudskih knjižnic v Sloveniji se iz leta v leto slabša, ne le v

Tako pomeni letošnje leto desetletnico rdeče vladavine na slovenski zemlji, ki dela poizkuse na ubogem slovenskem človeku, kako ustvariti „nov svet“. V vseh desetih letih ni imela nobena skupina drugomislečnih možnosti, da bi povedala, kaj misli, ali da bi jo ljudje svobodno izbrali, da odloča o življenju na slovenski zemlji. Previdno in premišljeno so se oblastniki trudili, da bi iztrgali iz src naših ljudi, zlasti mladine, vero naših očetov, kar pa se jim je le deloma posrečilo. Vera slovenskega človeka je tako globoka, da je v enem rodu ne moreš uničiti.

Pred desetimi leti se je začela tudi nova doba med našimi izseljenci. Veliko jih je po koncu vojne odšlo v domovino, po kateri so tako hrepeneli toliko let. Tudi med izseljenci so tedaj hoteli zagospodariti maloštevilni rdeči agitatorji z zvijačo in s silo, dokler se niso oglasili prevarani rojaki s svojimi pismi. Začel se je pa tudi nov val izseljevanja, val beguncev, ki so morali oditi z doma zaradi svojega prepričanja.

P. Jamšek

materialnem in organizacijskem, ampak tudi v strokovnem pogledu,” piše „Lj. dnevnik“ 8. marca. — V Črnem vrhu nad Idrijo je sedaj 40-metrška skačalnica za smučarje.

V **Kobaridu** izdelujejo kvačke, trnke, gramofonske igle, 37 vrst ročnih in 8 strojnih igel. V primeri z inozemskimi so precej drage. — Na Reki so dogradili motorno ladjo „Vipava“. — Med Celjem in Mariborom se je hotel avtobus s 40 potniki izogniti traktorju na cesti. Šofer je izgubil oblast nad vozilom in se je skotalil po nasipu do sadovnjaka ter obstal prevrnjen. K sreči so dobile lažje poškodbe le 4 osebe in avtobus. Mrtvih ni bilo. — V Ajbi pri Gorici je pred mostom **iztirila** lokomotiva s 5 vagoni. Škode je več milijonov, mrtev ni bil nihče. — Spet bodo na novo preuredili **okraje in občine**. Doslej je bilo v Sloveniji 384 občin, odslej jih bo le 131. V Sloveniji bo le 11 okrajev: Ljubljana, Maribor, Celje, Kranj, Gorica, Koper, Trbovlje, Novo mesto, Murska Sobota, Ptuj in Kočevje. V dosedanjem ljutomerskem in murskosobškem okraju bo le 10 občin. — Konec maja bo v Kranju veliki gasilski festival.

Italijanske oblasti so začele vračati rdečim jugoslovanskim oblastem **begunce**, ki sedaj zbežijo iz Jugoslavije. V zadnjih mesecih so jih vrnilo okoli 270, ki so bili seveda potem obsojeni.

V Ljubljani je umrl dr. **Josip Vilfan**, nekdanji poslanec primorskih Slovencev v rimskem parlamentu in pozneje predsednik Kongresa evropskih narodnih manjšin, ki je imel sedež v Ženevi (Švica).

* *Iz vrst naših rojakov* *

ANGLIJA

Poroke: 26. marca sta se poročila v cerkvi Marije Angelske v kraju Stoke on Trent Anton Zadnik in Gladys Morris. — Istega dne in prav tako v cerkvi Marije Angelske, le da v kraju Aldridge (Staffs), Jože Penko in Margareth Ann Yates. Želimo vso srečo!

Krst: V cerkvi sv. Hilde Tottington, Bury (Lancs), je bila krščena 6. marca Lucija Fabijan. — Čestitamo!

Izselitev: Iz Bloxwicha (Staffs) je odšla 6. apr. družina g. Lojza Seschel-a; naselila se je v Timmins v Kanadi. — Mnogo sreče v novem svetu!

Misijon: Na Veliko nedeljo je g. misijonar p. J. Sodja D. J. zaključil svojo misijonsko pot po Angliji. Vrnil se je v Dublin na Irskem, od koder odide poleti v Rim. Hvaležni smo mu za ves trud, ki ga je imel z nami, za lepe govore, petje in molitve kakor tudi za obiske, saj je porabil vsak trenutek, kjer koli se je mudil. Gotovo ni bilo lahko takoj po končanem misijonu v enem kraju pohiteti drugam in spet začeti znova. Govoril je v vsakem kraju redno vsaj trikrat: ob sobotah popoldan ter nedeljah dopoldan in popoldan. Kraji, ki jih je mogel obiskati, so bili: Rochdale, Bradford, Coventry, Bedford, London, Aberdare in Bargoed, seveda povsod z vključeno okolico. Obisk je bil povsod prav dober, le redki povabljeni se niso odzvali, nekatere je zadržalo delo, druge oddaljenost in zlasti ob nedeljah zjutraj slabe prometne zveze. Večina je tudi pristopila k zakramentom. Hvaležni smo Bogu za milosti, ki smo jih prejeli v času misijona, g. misijonarju se toplo zahvaljujemo za ves trud in ga vabimo, da spet skoraj pride k nam; vsem onim pa, ki so ga tako prijazno sprejeli in mu nudili streho: Bog povrni! — Bil je to prvi misijon v Angliji in uspel je.

London: Dasi je bil teden dni prej misijon, smo se prav tako sestali na prvo nedeljo v aprilu. V cerkvi smo imeli križev pot in blagoslov, v dvorani pa sestanek z majhno tombolo.

Lepa je navada po naših krajih, da za Veliko noč blagoslavlja jedila: pirhe, meso, potice. Nekaj slovesnega je bilo, ko smo doma za te praznike najprej poskusili blagoslovljeno jed. Zato so bili tudi tu blagoslovi velikonočnih jedi v več krajih, tako v Bradfordu, Keighleyu, Rochdale in Londonu. V nekaj krajih so izvršili blagoslov tudi domači duhovniki. G. misijonar je imel blagoslov na veliko soboto v Bargoedu. — V Coventryju je bila na Veliko nedeljo sv. maša v cerkvi sv. Ozburge.

BELGIJA

LIEGE — LIMBURG

Veliko noč smo praznovali po stari slovenski navadi z blagoslovom velikonočnih jedil in slovesnim „Vstajenjem“. Veličastno so na velikonočno jutro pri procesiji donele velikonočne pesmi. Na velikonočni ponedeljek so rojaki iz Eisdena in Waterscheja obiskali lepo prireditev Slovencev v Charleroi.

Bolniki: V Winterslagu že dalj časa boleha na nogi g. Franc Ajdišek. G. Kaus Matija išče olajšave od rudarske bolezni v bolnici v Genku. Na slepiču sta bila operirana g. Blatnik Franc iz Waterscheja in njegova sestra ga. Kravanja iz Dilsena. G. Brložnik Franc se je zaradi silikoze spet moral zateči v kliniko v Waterscheju.

Tem in vsem bolnikom, za katere morda ne vemo, pošiljamo posebne pozdrave z željo, da bi čimprej ozdraveli.

Pogreb: Na Veliki petek je doživel g. Janez Šintler, rojen 1900 v Boštanju. Na zadnji poti ga je spremlilo lepo število ro-

jakov. Bil je dober prijatelj in zvest član naših društev. Tu zapušča ženo go. Marijo, v domovini pa sestro. Žalujočim naše solzalje in večni mir pokojnikovi duši!

CHARLEROI — MONS

Tokrat poročam najprej o lepem slovenskem večeru, ki so ga priredili naši pevci pod vodstvom g. Kodeha Ivana na velikonočni ponedeljek. V dvorani Gilly-Haies se je zbralo par sto naših rojakov in z užitkom poslušalo lepe slovenske pesmi. Za vse je bila nova skladba „Nebo žari“, ki je bila morda najlepše podana. Razveselil nas je tudi tamburaški zbor, kar se malokdaj sliši. Tudi z burko „Snubač v pasti“ so naš pevec zelo razveselili. Le tako naprej! Zahvaljujemo se tudi rojakom iz Limburga, ki so prišli z dvema avtobusoma na obisk!

Veliko noč smo praznovali s službo božjo v Charleroi in v Paturages. Tudi Alelujo in druge pesmi so pevci lepo zapeli v Charleroi.

Med bolniki omenimo malega Silvija iz družine Baldimirja Juga v Chapelle, ki je bil dalj časa v kliniki v Jolimont. V Gilly je spet prestal operacijo g. Alojz Šorli. Doma močno boluje g. Franc Hermonko v Chatelineau. Vsem tem kot tudi drugim bolnikom želimo čimprejše ozdravljenje.

FRANCIJA

ALI JE TO PRAV?

Velika noč pomeni, da je v noči med soboto in nedeljo vstal Kristus. Zadnja leta Cerkev v tej noči obhaja slovesnost Vstajenja našega Gospoda, zato je ta noč vsem katoličanom najbolj sveta. — Titovska ambasada v Parizu pa je prav za to noč organizirala zabavo s plesom. Nov in žalosten dokaz, kako „ljudska“ oblast spoštuje oziroma, kako se norčuje iz tega, kar nam je najbolj sveto.

Slovenski izseljenec iz Francije

Pas de Calais

Liévin. — Odkar smo v Franciji, se zbiramo v majniku večer za večerom pri okrašenem šmarničnem oltarju. Slovenec hoče ostati zvest svoji nebeški Materi tudi v tujini, kot je bil navajen doma. Mali naši „Francozi“ začetkom pozorno poslušajo pete litanije in razne Marijine pesmi, pa kma-

li posežejo vmes in krepko prepevajo z ostalimi. Tako se naučijo peti razne lepe Marijine pesmi.

Kar je bil druga leta, naj bo tudi letos prelepi Marijin mesec. Zbirajmo se mali in veliki vsak večer pri šmarnični pobožnosti! Majniška Kraljica bo bogato poplačala zvestobo.

Veselo smo zapeli letos na velikonočni praznik alelujo, prvič v novi kapeli Lurške Matere božje. Žal, nimamo tu procesije, ki jo pogrešamo, nadomestujejo jo pa lepe slovenske velikonočne pesmi.

Slavnostni govor je imel gosp. misijonar Franc Jereb, bivši dolgoletni misijonar na Kitajskem, ki nam je pomagal, da smo se dobro pripravili za Vstajenje. Bog mu plačaj ves njegov trud!

Bruay-en Artois. — Tudi v Bruay imamo vsak večer šmarnice. Vsa čast koloniji, ki vsa leta zvesto opravlja majniško pobožnost, dasi duhovnik ne more biti prisoten. Sami poskrbijo za branje šmarnic in fantje poskrbijo za pete litanije Matere božje.

Posnemajte jih zlasti po oddaljenih, bolj zapuščenih slovenskih kolonijah. Zberite se večkrat v mesecu majniku v malih gručah in zapojte in molite na čast Majniški Kraljici.

Novi grobovi. — Obžalovana od moža, sina in hčera, ki jih je lepo vzgojila in krščanskem in slovenskem duhu, ter od cele slovenske kolonije, je umrla v Bruay, Ana Gomilar v 68. letu starosti. Pri pogrebu so jo ob obilni udeležbi spremljale zastave Bratovščine in Društva sv. Barbare. Pri Bratovščini je bila več let prednica in pri društvu je vedno sodelovala njena družina. — Bog ji daj večni mir!

V Liévin-u je poslala v nebesa svojega prvorojenca Jean Marie družina Gračner. Kdo bi ne razumel žalosti staršev, ki so ga imeli le 4 mesece v svoji sredini! Naj jih tolaži misel, da prosi zanje pri Bogu.

Pariz

Služba božja za Slovence v maju: sveta maša v nedeljo 8. in 22. maja ob petih popoldne (80 rue Vaugirard).

Poroka: Na velikonočno nedeljo se je poročil v Parizu sin bivšega univerzitetnega

profesorja v Ljubljani Molé Marijan z Eliano Janet. Mladenu paru naše čestitke!

Krst: Na velikonočno nedeljo je bil krščen Roger Krajcar.

V Kanado je odšel Česnik Albin. Spremljajo ga naše najboljše želje.

Aisne. — V nedeljo, 20. marca, smo se Slovenci, katerim so se pridružili tukajšnji hrvaški izseljenci, zbrali pri sv. maši v BRAINE ter bili zelo veseli, da je prišel med nas naš slovenski duhovnik iz Pariza, ki se nas je sicer spomnil že prej in pokazal svojo skrb za nas. Po sveti maši smo bili deležni gostoljubnega sprejema pri Kocetovih, kjer nam je v veselem razpoloženju kar prehitro minil dan. Razšli smo se s sklepom, da se zopet zberemo, še številnejši.

Zbrani v Braine v nedeljo, 20. marca, pošiljamo vsem izseljencem lepe pozdrave!

Ob nemški meji

Iz pisarne Jug. kat. misije:

Pravkar sem se urnil z novega pokopališča v Merlebachu, kjer smo položili k počitku našega rojaka Dobravca Jožefa, roj. 7. 2. 1893 v vasi Polje ob Sotli. Umrl je na velikonočni torek tik pred vrati svojega stanovanja, ko so ga pripeljali iz bolnice. Delal je 40 let kot rudar, 30 let že v Merlebachu in dobil odlikovanje za svoje delo. Rudarska bolezen, kamen na pljučih, pa je dragi družini vzela očeta, mnogim rojakom

pa dobrega prijatelja. Družini kakor tudi sorodnikom je bilo gotovo v tolažbo, da je vodil pogreb podpisani izselj. duhovnik ter velika udeležba zlasti članstva, „Slavček“ z zastavo ter pevskim zborom, ki mu je zapel pred hišo in na pokopališču. Hudo zadeti družini izražamo iskreno sožalje, očetu Jožefu pa želimo plačilo za njegova dobra dela. —

Velikonočni prazniki so za nami: letos so imele vse kolonije lepo priliko za velikonočno sv. spoved in sv. obhajilo. Že 21. marca sem se oglasil v bolnici v Algrange, kjer sem obiskal bolnega Mikliča Pavla iz Boulange in Seršena Franceta iz Fontoy. Tam sem tudi zvedel, da je umrl v isti bolnici naš rojak Pregelj. V ponedeljek in torek smo imeli slovensko službo božjo s pridigo, naši rojaki pa so prišli k spovedi in sv. obhajilu. — Teden pozneje, na tiho nedeljo, je prihitelo od vseh strani več naših rojakov v kapelo v Aumetz, kjer se je zbralo čez 60 rojakov k večerni sv. maši in pridigi; enako so prihajali v ponedeljek zjutraj k sv. spovedi in sv. obhajilu. Na domu pa sta prejela sv. obhajilo oče Goríšek ter mati Levart. Še istega dne so opravili sv. spoved na domu bolna mati Vezenšek in njen mož v Erouville ter Franc Vogrič v Crusnes, katerega poznajo domačini samo kot „Gorizija“, ker je v bližini Gorice doma. — Po dolgem času se je zopet razlegala slovenska beseda v cerkvi v Boulange, kjer je po litanijah Srca Jezusovega sledila kratka pridiga in nato sv. spoved. — V torek zjutraj so se zbrali rojaki iz Audun-le-Tiche v župni cerkvi, kjer so po dolgem času zopet imeli slovensko službo božjo s spovedjo. Po sv. maši sem obiskal bližnje naše rojake, ki žive v koloniji nad mestom. Pri tej priliki sem videl tudi krasni vrt našega vrtnarja Baliča Štefana, ki je umrl 21. 2., kot smo poročali zadnjič. Ker je sedaj žena Ida vdova in pokojnine še nima, priporočam, da bi vsi prijatelji cvetlic naročili semena, ki jih ima v veliki zalogi, pri njej: Balič Ida, Rue Ste Barbe, Audun-le-Tiche (Moselle). — Njegov prijatelj Barlič Jožef je napisal ob njegovi smrti sledeče pismo:

Zalostnega srca naznanjamo znancem in prijateljem tužno vest, da je v starosti 59 let umrl nagle smrti naš ljubi Štefan Balič, doma iz Gorice. V

Francijo je prišel pred 32 leti. Štefan je bil prvi izmed rojakov v naši naselbini, ki je dobil zlato uro za nagrado za 30 let dela v tukajšnji tovarni. Bil je izučen vrtnar, pred njegovo hišico je v lepem vrtu cvetelo na stotine rož, tako da se marsikateri človek, ki je šel mimo, ni mogel nagledati njegovega čudovito lepega vrta. Njegov prijatelj mu je napisal v spomin še naslednje vrstice:

Snivaj tamkaj sladke sanje
v Bogu, v tuji zemlji tam,
naj se vidimo v nebesih,
kjer je sreča, mir vsem nam.

Zdaj Te tuja zemlja krije,
truplo v zemlji že leži,
nam pa težko srce bije,
prijat'ljem se oko solzi.

Zopet sem odhitel na pot: sedaj v **Sainte-Marie-aux-Chênes**. Tudi tam se je zbrala skupina Slovencev v župni cerkvi. Zahvalim se predvsem g. Gorniku, ki je obvestil pravočasno naše rojake. — Pot me je peljala dalje skozi **Moutiers**. Obiskal sem bolnika Ličana Antona, kateremu kamen na pljučih vedno bolj izpodkopava življenje, ter Šmuca Alojzija, ki z izredno vdanostjo prenaša bolečine poškodovane noge. — Še isti večer sem prišel v **Vallery**, kjer sem spovedal na domu že 3 leta bolno mater Rastič Mando. Naš dragi Kopač Maks je lepo preskrbel za hrano in prenočišče, avto pa sva postavila v tamošnji kino. Ker je bilo pozno, ni bilo več časa, da bi obiskal vse rojake, pač pa sem takoj drugi dan zgodaj odhitel v **Giraumont**, kjer so ob 7. uri zjutraj že čakali naši rojaki na sv. spoved, ob 8. uri pa smo imeli sv. mašo s pridigo. Po sv. maši sem zopet pohitel z Najsvetejšim k našim bolnikom: Jožefu in Rozaliji Ditrich — oče in mati, že dolgo bolna, ter nato k najstarejšemu našemu rojaku, Hika Filipu, ki je že dopolnil 84. leto. Žal tudi tu nisem mogel obiskati vseh rojakov; povsod so bili prijazni in veseli, da smo se zopet videli. — Zvečer sem zopet odhitel dalje v **Tucquegnieux**. — Po sv. maši sem odhitel v četrtek zjutraj v **Piennes**, kjer sem čez dan povabil rojake k sv. spovedi in sv. maši naslednji dan. Ob 7. uri v petek sem že pripeljal Najsvetejše iz Tucquegnieux ter spovedal in obhajal bolnega očeta in mater Kobler. Izredno mrzlo je bilo zjutraj — v duše naših rojakov pa je zasijalo zopet toplo Sonce

božje milosti. — Od Piennes sem odhitel v bolnico v **Briey**. Slovenska sestra v **Hôpital Clinique** mi je povedala, da je naš bolnik Senegačnik že odšel domov. Odhitel sem v dolino in na drugi strani v breg; tam stoji druga bolnica: **Hôpital Civil**. Tam leži že od 1949 bolan naš rojak Jazbec Miha. Zaszolilo se mu je oko, ko sva si podala roke, saj sem ga videl prvič v svojem življenju. Bil je svoj čas v Merlebachu in lepo pozdravlja rojake Trefalta iz Cuveletta ter Goričana iz Freyminga. Ni mislil, da pridem k njemu, zato se je že spovedal in prejel velikonočno sv. obhajilo. — Večerilo se je, ko sem zopet odhitel v **Tucquegnieux**; g. Jankovič je že prej sporočil ljudem, da bo v soboto slovenska služba s pridigo. Tudi v Tucquegnieux je prišlo lepo število naših rojakov k sv. spovedi in drugi dan k sv. maši in pridigi; rojakom: očetu Žigonu, Zorku ter materi Anžlovarjevi pa sem z avtom pripeljal Gospoda Jezusa v okrepčilo in tolažbo v njihovi bolezni.

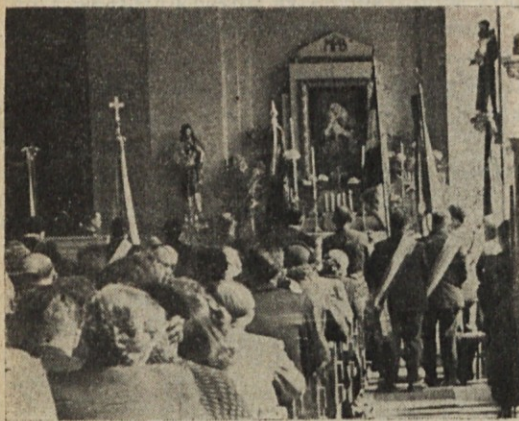
Z zadovoljstvom sem tako končal „misijski teden“; pri tem sem napravil dobrih 500 km vožnje; pred odhodom sem pisal 16 pisem, v katerih sem našel mnogo trpečih, pa zlatih src, zato se jim zahvaljujem za vsoto prijaznost in postrežljivost iz vsega srca!

S cvetnim tednom se je začelo velikonočno spovedovanje v **Merlebachu** in bližnji okolici. Zopet sem ponesel deveterim našim rojakom Jezusa na dom, drugi pa so prišli k spovedi doma in po kolonijah, kjer sem dan za dnem imel sv. mašo in pridigo. Tako pripravljeni smo veličastno praznovali v Merlebachu in Creutzwald Veliko noč. V Merlebach so prihiteli delavci s svojimi avtomobili od vseh strani, tako da je bila kapela veliko premajhna. — Enako kot v Merlebachu, je bilo zanimanje za slovensko službo božjo s slovenskimi lepimi velikonočnimi pesmimi v **Creutzwald** na velikonočni ponedeljek (kolonija Neuland). Naš zbor „Slomšek“ je pod skrbnim vodstvom našega dirigenta g. Emila Šinkovca krasno predvajal velikonočne pesmi in tako veliko pripomogel k pravemu velikonočnemu razpoloženju.

One, ki niso še opravili velikonočne sv. spovedi in sv. obhajila, vljudno vabim, da to store; še vsak teden je prilika, da jim

božji Zveličar prinese mir srca ter zmago do brega nad hudim!

Pred nam stoji že mesec majnik. Marijina božja pot v Habsterdicku bo še bolj oživila! Vsako sredo bo ob 8. uri sv. maša z nagovorom pri naši Materi božji iz Brezij v Habsterdicku. Kot vsako leto, tudi letos naši rojaki iz okolice in oddaljenih krajev ne bodo pozabili romanja v Habsterdick. Letos bo veliko romanje, kot že v prejšnji številki omenjeno, na binkoštni ponedeljek, 30. maja: zjutraj spovedovanje, ob 10. uri slovesna sv. maša s pridigo, popoldne ob 2. uri šmarinčna pobožnost. Vse rojake od vseh strani vljudno vabim, da pravočasno organizirajo

Pri Mariji Pomagaj v Habsterdicku

avtobuse in naj računajo že zdaj tako, da bodo pri Mariji v Habsterdicku vsaj od 10. do 15. ure. Marija vas vabi, razkrijte ji svoje srce — in polni tolažbe boste odšli na svoje domove. Letos bomo skušali pripeljati tudi vse bolnike iz bližnje okolice k Mariji, da jim Ona izprosi zdravja in vdanosti v voljo božjo. Z željo, da se srečno in veselo vidimo pri naši Materi božji, se še enkrat zahvalim za vse dobro, ki ste ga izkazali za velikonočne praznike ter za vsa pismena in ustna voščila. Zmagoslavni Odrešenik ter ljuba Njegova Mati naj vas vse vodita po pravi poti ter Vašemu srcu prineseta majniško veselje in zdravje!

Grims Stanko, aumônier yougoslave,
24, rue N. Colson, Merlebach (Moselle),
Francija.

ENSISHEIM (Ht. Rhin)

Zapustil nas je dne 13. 3. 1955, od možganske kapi zadet, g. **Weber Blaž**, roj. 1889 v obč. Prešnik, fara Sv. Martin pri Celju. Bil je od l. 1951 dalje upokojen. Zapušča ženo, hčer in sina, ki se mu je vrnil iz vojne. Pokopan je cerkveno v Einsisheimu. Bog mu daj večni mir!

HOLANDIJA

Spet je prišla **Velika noč**, praznik Vstajenja našega Odrešenika. Kakor vsako leto smo jo Slovenci tudi letos skušali čim bolj domače praznovati s slovensko službo božjo in procesijo.

Č. g. Nande Babnik je poskrbel in razposlal velikonočno številko „Glasnika Marije Pomagaj“, ki objavlja razpored slovenskih cerkvenih slovesnosti in drugih naših prireditev. Posebno veselje je bilo, ko je prišel za praznike med nas tudi slov. duhovnik č. g. Vinko Flek, ki ga s tem pristrčno pozdravljamo in se mu zahvaljujemo za vse, kar se je ob teh praznikih za nas potrudil.

Letošnji majnik se bomo spet zbirali pri Mariji Pomagaj v Heerlenu. Je že leto dni, kar je bil obnovljen njen oltar. Naša kovača gg. Albin in Albert Papež iz Eygelshoven sta skovala lepo stojalo za rože, klečalnik, okrasno svetilko in slovenski grb z Marijino krono.

HEERLERHEIDE

Dne 18. marca t. l. je umrla v Brunssumu tukaj vsem znana in že dolgo let na ohromelosti trpeča Alojzija Freljih, žena še živčega Franca Freliha. Umrlo priporočamo v molitev, njenemu možu kakor ostali rodbini pa izrekamo naše iskreno sožalje.

Dne 20. 3. je imelo **Slov. kat. društvo sv. Barbare Heerlerheide-Brunssum** svoje redno mesečno zborovanje.

Na zborovanju smo se definitivno začeli pripravljati za velikonočne praznike, obenem pa tudi za materinski dan, katerega bomo praznovali 22. maja. Vsi odborniki kakor tudi vsi navzoči člani so bili v polni meri navdušeni za pripravo praznovanja tega dne. Slov. mamice v Limburgu: vljudno vas vabimo na proslavo tega dneva, kajti program je zelo obširen, zanimiv in raz-

veseljiv. — Mamice! Odzovite se našemu povabilu. Se razume, da tudi naše može, hčere in sinove vabimo na to pomembno prireditve. Storite na ta dan svojim ženam oz. materam vsaj eno uslugo! — Do tedaj vam pa kličemo: Pozdravljeni in na svidenje!

Pripravljalni odbor.

† RUDOLF BABNIK

Na praznik sv. Jožefa je v Dravljah pri Ljubljani odšel v 77. letu starosti po daljši bolezni k Bogu po plačilo g. Rudolf Babnik, oče našega izselj. duhovnika. Pokojnemu, ki je bil zaveden katoliški Slovenec, naj bo Bog dober plačnik za vsa njegova dobra dela in za to, da je sin Nande postal duhovnik. Bodi mu lahka sicer hladna slovenska zemlja! Žalujoči ženi in č. g. Nandetu pa vsi zavedni slov. izseljenci v Holandiji izrekamo naše iskreno sožalje!

NEMČIJA

GLADBECK

Ker ni bilo že dolgo glasu od nas Slovencev tukaj v Gladbecku, se danes malo oglašim. S tem člankom pa ne sporočim kakšnih dobrih novic. Letošnje leto se je zelo slabo začelo med našimi rojaki. Smrt nam je kar hitro vzela štiri naše zveste rojake.

Umrl je 12. jan. g. Pavel Pečnik, roj. 10. 1. 1878 v Skarniku-Klanjcu. Po kratki

hudi bolezni je zatisnil za vekomaj svoje oči. Bil je zvest naročnik „Naše luči“. Zapustil je bolešno ženo.

En dan pred svojo zlato poroko, 25. 2., pa je zapustil ženo in otroke g. Jurij Mrežar, roj. 22. 4. 1879 v Cimeru. V pričakujočem veselju je družino kar naglo doletela žalost. Rajni ni bil dolgo bolan: Zadel ga je srčna kap.

Na pogrebu zgornjega rajnega je bila tudi gospa Neža Plahuta, roj. Kolman dne 13. 4. 1894 v Loki-Brežice. Po kratki hudi bolezni, prehlajenju in potem pljučnici je umrla po 10-urnem bivanju v bolnici dne 9. 3. Bila je zvesta sodelavka v naših bivših društvih. Zapušča moža in otroke.

To vrsto pa sklepa ga. Marija Jerina, roj. Zor dne 20. 5. 1881 v Mengšu pri Kamniku. Po zelo hudi in dolgi bolezni (želodčni rak) je mirno v Bogu zaspala dne 14. 3. Pred tremi leti je obhajala še zlato poroko. Bila je vedno pogumna in veselega srca, zvesta sodelavka in pevka v naših bivših društvih kakor tudi naročnica „Naše luči“. Težko je vedno pričakovala novo številko. Zapustila je moža in mnogo otrok kakor tudi številne sorodnike. Doživela ni več rojstva otroka hčere njenega sina, kateri se je rodil dan po njenem pogrebu.

Bog daj našim rajnim sodrugom večni mir in pokoj; sorodnikom pa naše iskreno sožalje.

J. D.

Šale iz Janežičeve torbe

Odkritost. — Ona: „Bodi enkrat odkrit, ljubi možiček! Če je po smrti kako življenje, alj bi se veselil svidenja z menoj?“ — On: „Veš kaj, draga! Če sem že enkrat mrtev, potem bi hotel vsaj tedaj mir imeti.“

Na sodniji. — Sodnik reče advokatu: „Gospod doktor! Zaslišani boste kot priča. Pozabite tedaj za trenutek svoj poklic in povejte mi čisto resnico...“

Pogovor s pisateljem. — „Lopov se ti je v tvoji najnovejši drami imenitno posrečil!“ — Pisatelj: „Kajne da! Poskusil sem naslikati moža z vsemi tistimi napakami, ki mi jih žena dan za dnem očita.“

Na vlaku. — Potnik vpraša sopotnika: „Dovolite, gospod, ali je v tem vagonu ka-

ka zasilna zavora?“ — „Mislim, da ne,“ odgovori drugi. — „Potem bi vas pa vljudno prosil, da mi daste svojo denarnico...!“

Dekle pri zdravniku. — „Rekli ste mi, gospod doktor, naj vam pokažem jezik, a ga niste niti pogledali.“ — „Ni potrebno“, odvrne zdravnik; „hotel sem samo v miru napisati recept.“

Nadzornik učencu v šoli: „Ali veš kakšen izrek iz svetega pisma?“ — Učenec odgovori: „In Judež je šel in se obesil.“ — Nadzornik: „Ali veš še katerega?“ — Učenec: „Da! Pojdi in tudi ti tako stori!“

Ob rojstvu. — Janezek je čul, da je dobil bratca, ki še nima imena. „Povej, papa,“ se obrne na očeta. „Če moj bratec še nima imena, kako pa veš, da spada k naši rodbini?“

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

- Z A B I S T R E G L A V E -

UGANKA

Po skalah pleza
oprijemalne koreninice ima,
katera rastlina je ta?

(Bršljan.)

Čas nam meri in deli.
Spređaj črko pridobi,
pa postane krotka ptica,
ceni zlasti jo kmetica.
Črka ta pa M naj bo,
vse se spremeni v vodó,
v reko v naši domovini.
Kdor uganil si, kar zini!

(Ura, kura, Mura.)

REBUS

5 NIK

RRRRR

Kako se piše ta gospod?

(Rešitev prihodnjič).

Rešitev aprilskih ugank

Urejevalnica: „Vesele velikonočne praznike!”

Dopolnilnica: trava, krava, Drava, Slava, plava,
glava.

Šale iz Janežičeve torbe

Po slovensko in latinsko. — „Gospod zdravnik, povejte mi odkrito, kaj mi je; pa ne po latinsko, ampak lepo po slovensko, da bom razumel.” — „Kaj vam je? Predobro se vam godi, razumete? Preveč se bašete, preveč pijete in premalo delate!” — „Hvala lepa, sedaj pa še po latinsko recite, da povem svoji ženi.”

Preodkrito

„Kadar vaju bo srce vabilo, pa pridita spet na obisk, je rekla tašča svojemu zetu.

Ta pa odkritosrčno odgovori: „Škoda, potem se pa ne bomo tako kmalu videli!”

Prebrisan odgovor. — Direktor velikega podjetja pride med uslužbence: „Za proslavo naše petdesetletnice je treba najti nekaj posebnega za reklamo. Premislite in, če najdete kakšno idejo, mi jo povejte. Toda odgovarjati mora trem pogojem: Ves Pariz mora o tem govoriti, ne sme mnogo stati, in vi, uslužbenci, je morate biti veseli.” — Kmalu zatem se javi neki uslužbenec in pove idejo, na katero je prišel: „Treba je, gospod direktor, da se vržete z Eiffelovega stolpa. Vse mesto bo o tem govorilo. Nič ne bo stalo. In mi uslužbenci bomo zadovoljni...”

Kmet se pelje v vlaku in pravi: „Oh, da bi le danes ne trčil v kakšen drug vlak!” — Sprevodnik: „Zakaj se pa prav danes tako bojite?”

Kmet: „Veste, gospod, imam poln košek jajc s seboj!”

Otroška usta. — Janko pride prvič na deželo. Vpraša tetko: „Tetka, zakaj pa putke tako strašno vriščiijo?”

„Lačne so,” pravi teta.

„Ah, pa naj si znesejo par jajc in jih bodo pojedle, pa bo.”

Dobra služba. — Pomočnik mojstru: „Vzemite me v službo!”

„Mojster: „Prav rad, a nimam nič dela.”

Pomočnik: „Bo še lepše, ko ne bo nič dela!”

Slama v glavi. — Janko pride iz šole. Odloži torbo in steče k očetu: „Oče, kakšno slamo imaš pa ti v glavi? Meni je rekel gospod učitelj, da imam ajdovico.”